

24. ΤΟ ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΟ

**Η ήμερα κείνη ήταν πικρή κι οι Κλέφτες, ποὺ
χαλάστηκαν πάντα όμως τὴν θυμώνται.**

Στὰ χέρια οι Κλέφτες σήκωσαν τὸν Καπετάνιο,
~~επέδευτο~~ μὲ τὴν σπαθιὰ κατεβαστὴ στὸ πρόσωπο, καὶ
πολεμώντας ἀνηφύρισαν. Κι ἔπιασαν τὸ καταράχι
καὶ σταμάτησαν.

Οἱ Ἀρβανίτες δὲν τοὺς πῆγαν τὸ κοντό, γιατὶ
τρανὸς ήταν κι δὲ θρῆγος τοῦ ξακουστοῦ τ' Ἀρμα-
τωλοῦ,—θάνατος ποὺ χρόνια τὸν παρακαλοῦσαν—,
ἔκανε τὸ κλάμα τους σὲ γέλιο νὰ ξεσπάσῃ. Κι ἡ
σαλαγή του ν' ἀντηχῇ γιὰ νιὸ φοβέρισμα στοὺς Κλέ-
φτες τοὺς θλιψένους.

Οἱ Κλέφτες ὅμως σώπαιναν. Τὰ μάτια τους στε-
γνὰ τὸν Καπετάνιο ἀντίκριζαν τὸν ξαπλωμένο, ποὺ
δὲν ἔδειχνε ζωῆς σημάδι.

ΤΙ ήμέρα κείνη ήταν πικρή! Κι ἡ μοῖρα τους
ἔτσι ήταν γραφτή. Ο Καπετάνιος εἶχε καλέσει τοὺς
Ἀρβανίτες σὲ πόλεμο γιὰ θάνατο καὶ γιὰ ζωή. Καὶ
τώρα δὲ Ἀλιζόταγας, Λεοβέναγας σκληρός, ἔχτρος
τοῦ Καπετάνιου, χαίρεται καὶ καμαρώνει. Κάποτε δὲ
πληγωμένος ἀνασείστηκε. Στὸ πρῶτο ἀνάβλεμμά του
ἄλλη τρομάρα ζωγραφίστηκε.

— Ο Ψυχογιός μου ποῦναι; εἶπε. Τ' ἄρματά μου..
πᾶν κι αὐτά; Πόσοι ἀπομείναμε; . . . Πεθαίνω.

— Καρδιά, πατέρα! Καὶ θὰ ζήσης! εἶπ' ἔνα ἀπὸ
τὰ παλικάρια. "Οσοι βαρέθηκαν, τοὺς πήραμε. (Ἔ-
ταν ψέμα θλιβερό).

— Κι δὲ Ψυχογιός; Καὶ τ' ἄρματα!

— Μᾶς λείπουν, κι ἄλλοι δέκα ἀντάμα.

— Ολοι στὸν τόπο;

— Μήν τὸ λέσ! Ξέκουφαν ἀπὸ μᾶς ἔκεῖ ποὺ πάψαμε τὸν πόλεμο. Κανένας δὲν τοὺς εἶδε. (*Ηταν ἀληθινό).

Τότε τροχάλισαν ἀπὸ κοντὰ πόδια σιδερωμένα. Κι ὁ Ψυχογιὸς σὲ λίγο, τοῦ Καπετάνιου ὁ ἀκριβός, πού είχε τὴ δόξα νὰ φορῇ τοῦ Καπετάνιου τ' ἀρματα, ὀρθὸς στεκόταν στὸν Καπετάνιο ἀντικρί, σὰ Χάρος φοβερός καὶ μαῦρος.

— Γειὰ καὶ χαρά σου, Καπετάνιε! φώναξε. Ξαγόρασα τὸ αἷμά σου.

— Ο Ἀλιζόταγας δὲ ζῆ! Τοὺς βγῆκα μπρὸς καρτέρι . . . "Αμα σὲ πῆραν οἱ σύντροφοι, δὲν κρατήθηκα. Στὸ δρόμο τὸν πλατὺ τοὺς βγήκαμε καὶ τοὺς πέσαμε μὲ τὸ σπαθί. Κι οἱ Ἀρβανίτες σκόρπισαν. Κι δ Ἀλιζόταγας γυμνὸς στὸ χῶμα κοίτεται!

— Ορέ, σηκωστέ με! φωνάζει ὁ Καπετάνιος. Τί λέει αὐτὸς ἔκει;

Τρομερὴ ἦταν ἡ ματιά ποὺ ἔρριξε στὸν Ψυχογιό του. Κι ἔτρεμε τώρα τὸ Κλεφτόπουλο μπροστά του.

— Ορέ, ποιός σοῦ εἴπε νὰ τὸ κάμης; ὁ Καπετάνιος φώναξε. Ἀφοῦ χαλάστηκα, πῶς θέλησες ἔσù νὰ μὲ ντροπιάσης; Ο Ἀλιζόταγας ἔπρεπε νὰ ζῆσῃ ἀνίκητος! . . . Τί εἶναι ποὺ κρατᾶς;

— Εἶναι τὸ καρυοφίλι του καὶ τ' ἀρματά του... Σοῦ τάφερα.

— Ηάρτα! Πάρτα, μήτε νὰ τὰ ἰδῶ! . . . Τέρα αφοῦ ἔχεις ἀρματα, βγάλε τα τὰ δικά μου, ποὺ

δὲ σοῦ πρεπαν . Τέτοια τιμὴ γιὰ σένα εἶναι μικρή . . . Ἀλλὰ δρματά προτίμησες . . .

— Συμπάθα με, Καπετάνιο! Ξέρεις ገν κράτησα τὴν πίστη στ' ἀρματά σου, κι ገν τὰ τίμησα.

— Κι ὁ Ἀρβανίτης, ገν σὲ σκότωνε κι ἐσένα, καὶ μοῦ τᾶπαιρνε;

— Δὲν τὰ κρατοῦσα γιὰ γαμπρός! Τ' ἀρματά εἶναι γιὰ πόλεμο, καὶ τὰ δοκίμασα! . . . Μὰ κεῖνα τοῦ Ἀρβανίτη τά εἰχα ζηλέψει ἀπὸ καιρὸ γιὰ σένα, δχι γιὰ μένα, Καπετάνιε. Καὶ σου τᾶφερα . . .

— Δικά σου! Δὲν τὰ θέλω! Καὶ βγάλε τὰ δικά μου . . . Δὲν ἀκοῦτ' ἔσεις, ὁρέ;

Τὸ Κλεφτόπουλο, ἄγριο, ἔχει τὸ χέρι στὸ σπαθὶ καὶ κοιτάζει γύρω του.

— "Οποιος ἀπλώσῃ, κράζει, τὸν περιμένει θάνατος! Τ' ἀρματα ποὺ φορῶ κανένας μὴν τ' ἀγγίξῃ! Τοῦ Καπετάνου τ' ἀρματα!"

"Όλοι προσέχανε στ' ἀγριεμένο τὸ Κλεφτόπουλο κι ὁ Καπετάνος εἶχε σηκωθῆ ὀλόθροις δέξαφνα, κανεὶς δὲν εἶδε πῶς, μὲ τὴ σπαθιὰ μεσόφρυδα, μεγάλος καὶ ματόπνιχτος, καὶ φάνταζε σὰ ν' ἀναστήθηκε.

— "Ορέ, εἴπε μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ράγιζε, τ' ἀρματα τὰ δικά μου δὲν τὰ καταφρονᾶς; . . . Θέλεις νὰ τὰ φορῇς ἀκόμα;

— Θέλω καὶ θέλω! Είμαι ὁ Ψυχογιός σου ἔγω!

"Ἀπλώσε τὸ χέρι ὁ Καπετάνος κι ἔδειξε τὸ Κλεφτόπουλο. Κι ἔβγαλε ἔνα ροχαλητό.

— Προσκυνάτε, ὁρέ, τὸν Καπετάνο σας!

25. ΚΛΕΦΤΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Τότες παιδί μου, ποῦχαμε παλαικιά συνήθεια.

**Πού τρέχαμε τὸ θεριστὴ μ' ἀφέσωτο κεφάλι
Πεν τὸ χειμῶνα δρανοιχτα σὲ μελαψά μας στήθια
Καταφρονοῦσαν τῶν βαυνῶν τὴν ἄγρια ἀνεμοξάλη.**

**Τότες ποὺ τῆς σκληρῆς σκλαβιᾶς μᾶς θέριζε η κατάρα
Μὰ μὲ τὸ χέρι στὸ σπαθί, τὸ χέρι στὸ πιστόλι,
Νάρθ' η σιγμή μ' ἀβάσταχτη προσμέναμε λαχτάρα
Καὶ νὰ χυθοῦμε ἀπὸ στεριά καὶ θάλασσα ώς τὴν Πόλη.**

**Τότες στοὺς κλέφτικους καιρούς, σὲ μερόντα τὰ δικά μου
Σαπίλια πρὶν τὰ κόκκαλα μᾶς φάη ώς τὸ μελούδι,
Σὲν τὸ τραγούδι πούβγαλα μὲ δάκρυα ἀπ' τὴν καρδιά μου
Τέτοιο, παιδί μου, λέγημε γέροι καὶ νιοί τραγούδι.**

**Τότες μὲ κάθε Κυριακὴ καὶ μ' ἀγιου κάθε σκολη
Τὰ παλικάρια πήγαιναν νωρὶς νὰ προσκυνήσουν
Καὶ ἐπειτα μέσα στ' ἀσπρὰ τους λαμπροκοπώνιας δλοι,
“Ἐβγαιναν δέκω τὸ συντὸ χεροπιαστοὶ νὰ στήσουν.**

**Τότες στὴν ἐκκλησιὰ μπροστὰ πετοῦσαν τὴν καπότα
Καὶ ἐνῷ τὴν κόμη τὴν χυτὴ τ' ἀγέρι τοὺς φυσοῦσε,
“Ἐπιανε τὸ χορὸ δ παπᾶς μὲ τὸ τραγούδι πρῶτα
Κι δλη κατόπι ή λεβεντιά στὸν κύκλο τραγουδοῦσε !**

26. ΤΟ ΚΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ.

Καμμιά δεκαπενταριά γερόντοι και γριές και δυὸς μηχανήδερφια, δασκαλόπαιδα, είχαν ἀπομείνει μονάχα στὸ χωριό μου ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἀκούστηκαν φῆλλα στὸ κατάραχο οἱ τρομαχτικὲς φωνὲς τοῦ δραγάτη, τοῦ ἀγροφύλακα τοῦ χωριοῦ.

— Φευγάτε, χωριανοί ! Ηλάκωσαν οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὸ Παλιοχώρι. Πάρτε τὰ μάτια σας νὰ γλιτώσετε, θὰ χαλάσουν καὶ τὸ χωριό μας.

Οἱ γέροι τὸ εἶχαν πάρει ἀπόφαση νὰ μὴν ταραχτοῦν ἀπὸ τὴν γωνιά τους, κι ἀς γίνη ὅ,τι πῆ ὁ Θεός ! Ἐκεῖ ποὺ θὰ σωριάζονταν σὲ καμμιὰ ρεματιά, σὲ κανέναν δχτο, τελεμένοι ἀπὸ τὴν κούραση, καὶ καὶ ποὺ θὰ κοκκάλωναν ἀπὸ τὸ νερόχιονο κι ἀπὸ τὴν παγωνιὰ στὰ βουνά, ἀποφασίστηκαν νὰ ξεψυχήσουν καλύτερα ἀπὸ μαχαίρι, ἢ νὰ καοῦν κι αὐτοὶ μαζὶ μὲ τὰ σπίτια τους, ποὺ βασανίστηκαν μιὰ ζωὴ ὀλάκερη νὰ τ' ἀποχτήσουν. "Υστερα, αὐτοὶ πέρασαν κακὰ ψυχρὰ τὸν καιρό τους, ἔφαγαν, ποὺ λέει, τὸ φωμά τους ἀς ἔφευγαν νὰ γλυτώσουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν χρόνια μπροστά τους.

Τὰ δυὸς παιδιὰ τῆς χήρας Κυρα-Τάσαινας, ποὺ ἀπόμειναν, τὰ εἶχε στείλει λίγο προτύτερα ἡ μάνα τους μὲ τὸ λαδερὸ ν' ἀνάφουν τὰ καντήλια στὸ ξωκλήσι τοῦ Ἀι-Νικόλα γιὰ νὰ τῆς φυλάξῃ τὸ μεγαλύτερο παιδί της, τὸ Νικόλα της, ποὺ εἶχε βγῆ κι αὐτὸς ἐθελοντής. Καὶ καὶ στὴν ἐκκλησούλα, μέσα στὶς κρανιές* ποὺ ἀχολογοῦσε ὁ λάκκος καὶ βούτε ἡ

*) Κρανιές=δέντρο διμοιο τῆς βελανιδιᾶς.

φτερωτή ἀπὸ τὸ μυλαράκο τοῦ χωριοῦ, δὲν ἀκουσαν τὰ κακόμοιρα τίς φωνὴς τοῦ δραγάτη.

Ἡ μάνα τους καρτέρεσε, καρτέρεσε μὴ θὰ γυρίσουν τὸ ἄνεφτακα, τὰ ἔεχασμένα, ποὺ κάλλιο νὰ πλάνταζε καὶ νὰ ἔσκαζε ὅταν τῆς κατέβηκε νὰ τὰ στείλῃ. Μὰ σὰ γύριζε κι ἔβλεπε μπροστά της τὰ δυὸ κορίτσια της, κοπέλες τῆς ἡλικίας, σωστὲς νυφάδες, τὴν ἀνασήκωνε ἡ γῆ, στ' ἀγκάθια καθύταν ἀπὸ τὴν λαχτάρα της.

"Υστερα, σὰν εἶδε κι ἀπόειδε, ἔκανε τὸ σταυρό της καὶ κίνησε μὲ τὶς κοπέλες της μοναχά, καὶ τρόμαξε ν' ἀνταμώθῃ μὲ τοὺς πολλοὺς ποὺ ἔφευγαν· ἔφευγαν δλοι, δχι σὰν ἀνθρωποι πιὰ ζωντανοὶ μὲ λογικό, μὲ ποδάρια μοναχὰ ποὺ δούλευαν γλήγορα γλήγορα, ἀσυλλόγιστα, στὰ τυφλά, καὶ σὰ μηχανὲς κουρδισμένες, χωρὶς νὰ κοιτάζουν πίσω τους, οὔτε νὰ λογιάζουν ποιὸς ἀπόμεινε καὶ τὶ παράτησαν κοντά τους.

"Υστερα, ποὺ ἀλήθεψε πιὰ τὸ δνειρό ποὺ ἀμέτρητα χρόνια μαλάκωνε τοὺς πόνους τῆς σκλαβιᾶς, καὶ σὰν ἄλλο δνειρό πάλι ἔδιπλώθηκε περήφανη ἡ γαλάζια σημαία μας ψηλὰ στὸ καμπαναριό· Ὁστερα, ποὺ ἀνταμώθηκαν στὸ χωριό καὶ κεῖνοι ποὺ ἔφευγαν τότε κι αὐτοὶ ποὺ ἀπόμειναν, δλοι μολογούσαν καὶ δὲν ἀπόσωναν τὰ βάσανά τους κι ὁ καθένας πάντα θαρροῦσε τὰ δικά του χειρότερα.

'Εκεῖνοι μὲ λιανόπαιδα, μὲ μωρὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά, μεσόκολοι, ἀνήμποροι, λεζωνες, διάβηκαν χειμῶνα καιρὸ τὸ βουνό, ἔενύχτισαν ψηλὰ στὰ Πενταλώνια, ἀπάνω στὰ χιόνια, περνώντας γιὰ τὴν Θεσσαλία, ὅπου ἔεχειμώνιασαν μαζωμένοι, χωρὶς φω-

τιά, χωρὶς απρωσίδη, χωρὶς νοικοκυριό, βρέχοντας μὲ τὸ δάκον τους τὸ ψωμὶ ποὺ ἔπαιρναν σὰν πρόσφυγες ἀπὸ τὸ δημόσιο.

Οἱ γάροι ποὺ ἀπόμειναν, εἶδαν τόσες φορὲς τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια τους· αὐτοὶ εἶναι ποὺ εἴπαν: «Ἐβγάτε σεῖς οἱ πεθαμένοι νὰ μποῦμε μεῖς οἱ ζωντανοί». Απὸ τὴν τυραννία κι ἀπὸ τὶς φορές τῶν Τούρκων, ζοῦσαν μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Ἡ ζωὴ τους, σὰ σπίνα φωτιᾶς μισοσβῆσμένη, κρατιόταν μὲ μιὰ ἐλπίδα ἀκόμα λαμπερή, ἀπὸ τοὺς ἀχοὺς μοναχὰ τῶν κανονιῶν, ποὺ τράνταζαν τὰ βουνὰ ἀπ’ τὸ Μπιζάνι.

Τὰ δυὸ μικρὰ ἀδέρφια τὰ συμμάζειφε ἡ θειά τους, ἡ γριὰ Φίτσαινα, καὶ τάκρυβε ἡ καημένη νὰ μὴν τὰ τυραννήσουν οἱ Ἀρβανίτες, καὶ τὰ φύλαξε τόσους μῆνες στὸ σπίτι της, — γιατὶ ὅπου φτωχὸς κι ἡ μοῖρα του. Σὰν ἔμαθε ὁ Μπεκήρ ἀγᾶς πώς ὁ μεγάλος γιὸς τῆς Κυρα-Τάσαινας στρώθηκε στὸ κλαρί, τῆς ἔκαψε τὸ σπίτι. Ἡταν κι αὐτὰ τὰ παιδιὰ τὸ τυχερὸ τῶν γερόντων· αὐτὰ τοὺς κουβαλοῦσαν νερὸ ἀπὸ τὴ βρύση, αὐτὰ ψωμί, ποὺ ζύμωναν οἱ γριές, αὐτὰ τὸ καθετέ, τὸν καιὸν ποὺ ἔλειπαν οἱ Τούρκοι ἀπὸ τὸ χωριό τους.

Τώρα περασμένα ξεχασμένα, ποὺ λέει ὁ λόγος.
Μοναχὰ τὸ καμένο σπίτι τῆς Κυρα-Τάσαινας θυμίζει τὶς περασμένες συφορές.

Ἄληθεια, τὸν πιάνει τὸ παράπονο νὰ τὸ βλέ-

πη κανένας τέτοιο τρίπατο σπίτι σαραβαλιασμένο.

"Ἐγας τότες ἀπόμεινε ἀπ' αὐτὸν μοναχὸς ὁρθός·
καὶ πόζεται μὲ τὶς γλάστρες τοῦ βασιλικοῦ στὶς
ξεπεταγμένες σιδεριές τῶν παραθυρῶν, μὲ τὶς φω-
λιές τῶν ἀγριοχελιδονιῶν ἀποκάτω ἀπὸ τὴν βάση
τοῦ, μὲ τὴν κληματαριὰ σκαρφαλωμένη ἀπάνω
του, ποὺ κρέμασε πάλι τὰ ροζακιὰ σταφύλια τῆς ἡ
ξένιαστη σὰν πρῶτα, δπως κι ἡ ἀπονη τριανταφυλ-
λιὰ στὴν ἄκρη τῆς αὐλῆς σκορποῦσε δις τὰ χτές τὶς
μυρωδιές τῆς στὸ δρόμῳ.

Οἱ γίδες τῆς Κυρατάσαινας δὲν ξέμαθαν ἀκόμα
τὸ παλιό τοὺς σπιτικὸν καὶ πολλὲς βραδιὲς ποὺ γυ-
ρίζουν ἀπὸ τὸν πιστικὸν* παίρνουν οἱ ξεχασιάρες τὸ
συνηθισμένο δρόμο, σταματοῦν τὸ ταχτικὸν τους ἀρ-
γοπάτημα στὴν ξώθυρα τοῦ καμένου σπιτιοῦ καὶ
καρτεροῦν γονατιστὲς ν' ἀνοίξῃ ἡ θύρα σὰ στὸν κα-
λὸν καιρό, νὰ μποῦν στὸ γονικό τους.

Κι αὖτὰ τὰ χελιδόνια, οιδὲ ἀνοιξάντικό τους ξα-
ναγύρισμα ἀπὸ τὸ χειμωνιάτικο ταξίδι. ἔσκουζαν λυ-
πητερὰ τόσες μέρες κλωθογυρίζοντας ξαφνισμένα τὸ
καμένο ρημάδι, γιατὶ ηὔραν χαλασμένες τὶς φωλιές
τους. Καὶ κεῖνα ἀκόμα τὰ χελιδόνια ποὺ βρῆκαν τὶς
φωλιές τους στὸν τοῦχο τὸν ὁρθό, ἔσκουζαν πιὸ πο-
λύ, γιατὶ τὶς ηὔραν πιασμένες ἀπὸ τὰ σπουργίτια,
ποὺ καλοθρονιάστηκαν μέσα στὶς ξένες φωλιές ἀνε-
ρώτητα σὰν καλοὶ νοικοκυραῖοι. Θαρρεῖς πώς πήραν
καὶ τὰ πουλιὰ ἀκόμα ἀπὸ τὸν περασμένο χειμῶνα τὸν
ἀρβανίτικον δέρα, τὸ νόμο τῆς ἀρπαγῆς: «τοῦτο νὰ
σοῦ τὸ παίρνω, καὶ κεῖνο νὰ μοῦ τὸ δίνης».

*) Πιστικὸς = τσοπάνης βοσκός.

Καλὰ ἀνέ πώς ὁ Θεὸς δὲν ἀφήνει κανένα.

Μιά περασμένη Κυριακή στὸ ἀπόλυτα τῆς ἐκκλησίας, ψήχτηκε αἱ ὡραὶ ἰδέα στοὺς χωριανούς, νὰ ἔσται κανὴ τὸ χωριὸ τὸ σπίτι τῆς Κυρα-Τάσαινας. Βρέθηκε καὶ ἡ ξυλικὴ πελεκημένη στὸ βουνὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη χρονιά, ἔτοιμη γιὰ τὸν "Αη-Θανάση, τὸ παλιὸ ξωκλήσι, ποὺ μελετοῦσαν ἀπὸ καιρὸ νὰ μεγαλώσουν.

Δυὸς τρεῖς ἀπὸ τοὺς χωριανοὺς δὲν καὶ δίσταζαν, μὰ πάτησαν ποδάρι οἱ γερόντοι, ποὺ εἶχαν συμπαθήσει ἀπὸ κεῖνες τὶς φριχτὲς μέρες τὰ μικρὰ Τασόπουλα, καὶ ἀποφασίστηκε νὰ χτιστῇ τὸ καμένο σπίτι ἀπὸ τὴν κοινότητα, δπως ἦταν, ἀπαράλλαγτο.

— Τί μεγαλύτερη ἐκκλησιὰ θέλετε, φώναξε ὁ Γερο-Χρίστος ὁ Παπαδήμας, ἀπ' αὐτὸ τὸ Μοναστῆρι ποὺ θὰ κάμιοις; Νὰ σώσωμε μιὰ φτωχὴ νοικοκυρά, μὰ γῆρα μὲ πέντε παιδιά, ποὺ νὰ τῆς ζήσουν, μὲ κορίτσια τῆς παντριᾶς; Κι ὑστερα, γιατί τῆς ἔκαψαν τὸ σπίτι; Γιατὶ πῆγε καὶ τὸ παιδί της νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὴν πατρίδα του; Ποιός Θεὸς τὸ θέλει αὐτό, νὰ μὴ βρῷ σπίτι σὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν πόλεμο, καὶ μεῖς νὰ χαιρόμαστε τὴ λευτεριά μας; Ο "Αη-Θανάσης καρτερεῖ, η δυστυχία δχι.

Καὶ κεῖνοι οἱ χωριανοί, ποὺ ἦταν πρῶτα ἐνάντιοι, παραδέχτηκαν ὑστερα καὶ αὐτοὶ καὶ ξεμολογήθηκαν στοὺς ἄλλους, πὼς δὲν τόκαναν ἀπὸ καμιὰ κακία γιὰ τὴν Κυρα-Τάσαινα, ποὺ τὴν πονοῦν καὶ αὐτοὶ ὅπως δῆλοι, μὰ ὁ ἔνας, ποὺ εἶναι καὶ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησιᾶς, φοβήθηκε μὴν τοῦ φανερωθῆ ὁ "Αη-Θανάσης στὸν ὑπνό του καὶ τὸν μαλώσῃ· ὁ

ἄλλος, μὲ τὸ καὶ τὸν λένε Θανάση, τὸ πῆρε κάπως στὸ φιλότιμο νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸν ἄγιο του ἀβίοηθητο.

Ἐτοι λοιπὸν προχτὲς τὸ σαββατόβραδο ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ δραγάτη ἀπὸ τὸ ἴδιο κατάφατο, ποὺ φώναζε τότε στοὺς χωριανούς,

— Ἀκοῦτε, χωριανοί ! Αὗριο θὰ κοιβαλήσωμε ἀπὸ τὸ βουνὸ τὰ ἔνδια γιὰ τὸ σπίτι τῆς Κυρα-Τάσαινας. Όσοι ἔχουν μουλάρια, νὰ τὰ στείλουν· κι ὅσοι δὲν ἔχουν, νάρθοῦν νὰ βοηθήσουν. Κανένας νὰ μὴ λείψῃ ! Τὸ ἔνα γέροι νίβει τ' ἄλλο καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο !

Τὶ γετεσινὴ Κυριακὴ ἔγινε σωστὸ πανηγύρι ψηλὰ στὸ βουνό. Ός καὶ γερόντοι καὶ μικρὰ παιδιά ἀνέβηκαν, κάτι νὰ βοηθήσουν κι αὐτά, κάτι νὰ τραβήξουν γιὰ τὸ σπίτι τῆς Κυρα-Τάσαινας, ποὺ εἶχε ἀνεβῆ κι αὐτὴ ἀπάνω μὲ τὶς θυγατέρες της, καὶ ήταν δῆλο στὶς χαρές της, καὶ γιὰ τὸ σπίτι της ποὺ θὰ ξαναγίνη, καὶ γιὰ τὸ μεγάλο παιδί, τὸ Νικόλα της, ποὺ πληγωμένος ἀλαφόδη στὴν Κρέσνα, τῆς ἔγραφε πῶς θὰ ἐρχόταν νὰ τὴν ίδῃ. Μάνα καὶ θυγατέρες μοίραζαν στὸν κόσμο ἐκεῖ ἀπάνω σταφύλια, ροδάκινα, μῆλα καὶ λεφτόκαρα.

Ἐκεῖ θυμήθηκαν δῆλοι τί τραβήξαν τὸν περασμένο γειτῶνα. Στὶς κόρες τῆς Κυρα-Τάσαινας δὲν ταιριάζει, ποὺ τὶς ἔλεγαν ἐκεῖ στὸ Βόλο «πρόστυχες».

— Οχι, μητέρα, τῆς είπε μία κόρη της, «πρόστυχες» μᾶς ἔλεγαν.

— "Θύμανό, μάν' αιγυρζούμι! της ἀπολογήθηκε
ἡ Κινδ-Τάσσα.

Κ. Ρόσσια πάλι, ή μικρότερη κοπέλα της, είναι
Θαυμαλισμένη. Τότη μολογούσε πώς τὴν πείραζαν τὰ
κωνικαὶ τὰ Βολιθικαὶ, γιατὶ ήξεραν πιάνο, ξένες
γλώσσες, ζωγραφική, πλαστική, κι αντὴ δὲν ήξερε τί-
ποτ' ἀπ' αὐτά.

— "Εμασα, ξμασα, ἔλεγε, κόντενα νὰ σκάσω. Μιὰ
μέρα δὲ βάσταξα. Στὴν πατρίδα μου, τὶς εἶπε, οἱ
βλάχιστες μιλοῦν δυὸς γλώσσες, καὶ τὰ λαλούμενα τὰ
παῖζουν οἱ γύριτοι. Μιὰ πλαστική ξέρομε μεῖς, νὰ
πλάθωμε πίτες Καὶ τί χρησιμεύσουν δῆλα σύτι; Σκοτοῦρες
μοναχὰ καὶ χασομέριες ἀνώφελες! Έ-
κεῖνα, ποὺ μαθαίνομε μεῖς, ἐκεῖνα σᾶς κάνουν νοι-
κουνδές.

— Καὶ τί μαθαίνετε σεῖς; μὲροτησαν.

— Νά, τί μαθαίνομε, τοὺς εἶπα: Ζυμώνομε,
πλάθομε, μαγειρεύομε, πλένομε, σιδερώνομε, ξαίνο-
με, γνέθομε, ύφαίνομε, πλέκομε, φάβομε. Καὶ ποὺ
νὰ σᾶς πῶ καὶ τὶς ἔξω δονήεις!

— Κι ἄλλες ἀκόμη ξέρεις; μοῦ εἶπαν.

— Άκοντι λέει! Ξέρω καὶ κλάδο, σκάλο, κάθα-
ρο, βότανο, φύτεμα, πότισμα. θέρο, ἀλώνισμα, λί-
χνισμα . . .

— Σκασμός! φωνάζει ἡ μάνα της, ξεβγῆκες ἐ-
κεῖ στὸ Βόλο, καὶ παῖζει τὸ στόμα σου σὰν φα-
λίδι, Παπαρδέλω!

Καὶ γαμηλώνοντας τὴν φωνή της ἡ Ρούσιω, ξα-
ναρχίζει:

— Φυλάω καὶ μελίσσια, φυλάω καὶ κουκούλι.